

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

3 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ- КРЪСТОПОКЛОННА

Евангелско четиво

И като повика народа с учениците Си, рече им: който иска да върви, след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва.

Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси.

Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си?

Или какъв откуп ще даде човек за душата си?

Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодеен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите Ангели. И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докато не видят царството Божие, дошло в сила. (Марк 8:34-9:1)

Отческо наследство

ДУШАТА

“Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си” (Марк 8:36).

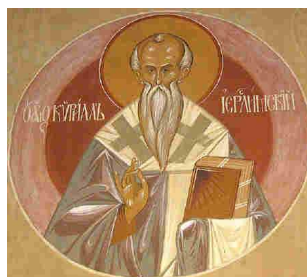
Светът е пълен с чудеса, но най-голямото чудо в този сътворен от Бога свят е човекът. Човекът също е пълен с чудеса, но най-голямото чудо в тази създадена от Бога сложна личност е душата. Душата одухотворява личността на земния човек, тя е божественият полъх в него, частица от Духа Божий, същността, която прави човека „жива душа“ (Бит. 2:76). Душата е (един вид) връзката между Бога и човека, между духа и материята. Тялото изисква много и най-разнообразни грижи. За да живее, то се нуждае от определени условия, от кислород, температура, вода, храна, хигиена и пр. Грижите за тялото са едно от основните задължения на християнина, защото то е дом, обиталища на душата. Както храмът е видимият дом на невидимия Бог, така тялото е видимият „храм“ на невидимата душа. Храна за душата са вярата, надеждата и любовта, молитвата, прошката и всички останали добродетели. Тишината и молитвата са най-благоприятната среда за душата. Знаем, че много светци и отшелници са

живеели в пълно безмълвие, за да дадат възможност на душите си да се вслушат в Божия глас и да се устремят към него.

В човешката душа съществува естествен копнеж по Бога и ние удовлетворяваме този копнеж, като се опитваме да вършим „Божините неща“: да обичаме и да прощаваме, да правим добро и да състрадаваме. Но ние можем да подхранваме душите си и да ги поддържаме живи и нежни, чувствителни и отзивчиви и чрез работата и творчеството, чрез четенето и музиката, чрез съзерцание на красотата в природата и изкуството, чрез хумора и смяха. Всичко това е сътворено от всеблагия Бог за нас – за да храни, поддържа и извисява душите ни. „Всеки Божий ден пред нас изникват възможности да помогнем, да простим, да проявим състрадание или толерантност към други хора. Предизвикателството, пред което сме изправени, е да открием тези дарове и да ги използваме, като служим на другите и подхранваме и извисяваме душите си” (Перифразирано от Джон Грей, *Витамини за душата, есе*).

Автор: *Свещ. Ал. Лашков*

СВ. КИРИЛ ЙЕРУСАЛИМСКИ

Св. Кирил е роден около 315 г. в Йерусалим или неговите околности. След като прекарал част от живота си като отшелник и подвижник, бил приет в клира и посветен първоначално в дяконски и презвитерски чин, а през 346 г. тогавашният

Йерусалимски епископ Максим го избрал да подготвя оглашените за кръщение и да наставлява новопокръстените. Прилежното и плодотворно изпълнение на това свещеническо задължение станало причина през 348-351 г., след смъртта на епископ Максим, св. Кирил да бъде избран за негов наследник. Заради своята твърдост и ревност към чистотата на православната вяра по време развихрилата се арианска ерес Йерусалимският светител бил свалян три пъти от епископската катедра.

Св. Кирил се ползвал с голямо уважение от цялата църква и взел дейно участие на II Вселенски събор (381 г.). Доживял до дълбока старост и починал през 386 година. Църковните отци и писатели го наричат "мъж със свят живот" и "защитник на апостолското учение".

"Постим... не като да мразим гнусните неща, но очаквайки въздаяние - за да можем да се насладим на

духовната и мислената Трапеза, виждайки духовно над осезателното, и да пожънем в радост в бъдния век, сеейки сега в сълзи."

"За всекиго нашият Спасител се явява съответно на неговото душевно настроение: за искащия веселие Той е лозе, за желаещия да влезе - врата, за желаещия да принесе своите молитви (към Бога, бел.ред.) - ходатай и архиерей. Или: за имащите грехове Той става Агнец, за да бъде заклан за нас и за всички бива всичко, пребивавайки неизменен в тъждеството на Своето естество."

„Ако погледнеш към небето (през нощта, бел.ред.) към блестящите като свещи безчислено множество звезди и помислиш, че през целия ден суетилите се хора сега, през нощта (предавайки се на сън, бел.ред.) с нищо не се отличават от мъртвите, тогава ще се погнусиш от човешките грехове."

(Св. Кирил Йерусалимски, из "Катехизическо поучение").

Наръчник по Православие

КАК ДА СЕ МОЛИМ

Молитвата е разговор с Бога. Господ Исус Христос е казал на повярвалите в Него, че каквото и да поискат от Отца в Негово име, ще им бъде дадено (Йоан 16:23-24), стига, разбира се, то да е полезно за нас. Когато отиваме да молим за нещо някой високопоставен, важен човек – директор или началник, ние предварително се приготвяме. Обличаме се прилично, държим се стегнато и скромно, слушаме го внимателно и грижливо обмисляме думите си. А колко повече трябва да постъпваме така, когато разговаряме молитвено с Бога! Ние трябва винаги да помним, че разговаряме с нашия Създател и Господ, Който е безкрайно добър, но и строг, на Когото държим всичко и Който всекидневно ни прави хиляди добрини. Ето защо в нашата молитва ние трябва най-напред да славословим (възхваляваме) Бога и да Му благодарим за неговите щедрости. Нека си припомним също, колко често ние сме били лоши, неблагоприятни и непокорни на Неговата блага воля. Нека пролеем сълзица на покаяние и от все сърце да Го помолим за прошка. И чак след това да искаме едно или друго.

В молитвата си трябва, първо, да просим от Бога духовни дарове. Това означава да искаме от Него да ни спомага да напредваме в доброто и да побеждаваме всяко зло. Така са се молили Апостолите: „Господи, усни ъ нас вярата!“ – поискали те от своя Учител и Господ.

Когато Бог види, че ние първо се стремим към Царството Небесно, Той ни дава и всичко, което е необходимо за нашия земен живот: храна, питие, облекло, дом и т.н. Признак на слаба вяра е да изпросваме от Бога неща, които се отнасят само към нашите телесни нужди, а за душата си да немарим. Господ бързо чува молитвата ни, когато я казваме със силна вяра. „Нека ви бъде според вярата“ – казва Той. Молитви, съпроводени със съмнение и силна

привързаност към земното, Бог не изпълнява и особено се гневи на ония, които са във вражда.

Ние можем да се молим навсякъде и всякога. „Непрестанно се молете!“ – наставлява св. Апостол Павел. Когато обаче се молим повече хора заедно и в Божия дом – Църквата, нашата молитва става по-сплотена и по-силна. Затова и Спасителят казва: „Дето са двама или трима, събрани в Моё име, и аз съм посред тях.“ А за храма Божий Той говори: „Домът Ми дом за молитва ще се нарече.“

Можем да се молим със свои думи и с готови молитви, написани в книжката, която се нарича молитвеник или молитвослов. Тези молитви са дело на боговдъхновени и праведни хора, затова трябва да ги четем с голямо внимание. Много добре, ако научим някои от тях наизуст.

Най-образовата и употребявана молитва е така наречената Господня молитва „Отче наш...“. На нея ни е научил Сам Господ Исус Христос (Матей 6:9-13).

Много силни и съдържателни са също Исусовата молитва, която гласи: „Господи Исусе Христе, Сине Божий, помилвай ме!“ и „Богородице Дево...“.

Автор: Иван Николов

Източник: "Православно вероучение за деца"

Беседи

МОЛИТВАТА И ЖИВОТЪТ СА ЕДНО

- Съществува твърде разпространено мнение, че молитвата е едно, а животът – съвсем друго. Към молитвата се отнасят църковните служби, килийното или домашното правило и пр. Цялото останало време се заема „просто от живота“: работа, почивка, домашни занимания, лични интереси и т.н. По този начин земното ни битие е съставено от редуване на молитва и обикновен човешки живот. Правилно ли е такова схващане?

- Преподобни Марк Подвижник е казал: „Всичко, онова което говорим или вършим без молитва, бива в последствие или погрешно, или вредно и ни изобличава чрез делата.“ Жалко е само, че рядко вземаме това предвид.

Молитвата – това е беседа на душата с Бога и тя трябва да бъде разтворена в цялото ни битие. Във всички скърби и радости, във всяка печал и недоумения, във всички смущения и спънки – навсякъде да прониква молитвата, т.е. обвърнатостта на душата към Бога.

Автор: Монах Константин

Източник: „Беседи с един кавказки пустинник“

Отчески съвети

УДОВОЛСТВИЕТО ОТ ЛЕКИЯ СТОМАХ

Когато човек не се въздържа, носи в тялото си цели складове. Докато, когато се въздържа и яде това, което

мү е необходимо, организмът мү го изразходва и не трүпа нищо.

Разнообразието от храни разширява стомаха и възбүжда апетит, но причинява разслабление и плътско разпалване. Ако на масата има само едно ястие и то не е много вкусно, човек може и да не го изяде цялото, или ако е вкусно и се полакоми, може да хапне малко сврүх мярката. Ако обаче има риба, сүпа, картофи, сирене, яйца, салатата, плод, десерт, тогава има желание да изяде всичко и гледа за още. Апетитът поглүща всичко, защото едното ястие подбүжда към другото. Какво нещо е човекът – не може да понесе и една дүма напряко – не може да понася този, не може да понася онзи. А горкият стомах, каквото мү хвърлим – понася. Питали ли сме го дали мү понася? Тоест, стомахът, който няма разум, ни изпреварва в добродетелта и полага үсилия да понася всичко. А ако единият вид храна не е съвместим с другия, когато влязат заедно втрє, започват да се карат. И тогава какво да прави и той, горкият? След това, защо ти е тежко на стомаха?

– Отче, как можеш да пречүпиш навика да ядеш много?

– Нүжно е малко спирачка. Лиши се от нещо, което ти харесва, за да не отваряш апетита си, защото малко по малко плевникът расте Ю. След това стомахът, лошият “митар”, както казва авва Макарий, постоянно иска. Чүвстваш үдоволствие от яденето, обаче после искаш да поспиш и не можеш нищо да свършиш. Ако ядеш само по един вид храна, това помага да се възпре апетитът.

– Отче, ако има разнообразни храни, но в малки количества, пак ли съществува същата опасност?

– Ё, същата опасност е, но партните са малки и не могат да съставят правителство! Когато има голямо разнообразие, все едно че се събират много политически партии в стомаха и едната партия дразни другата, счепкват се помеждү си, бият се и ни става тежко на стомаха.

Приятното үсещанє от лекото яденє е по-силно от үдоволствието, което доставят най-хүбавите ястия. Когато като малък отивах в гората и изяждах само парче кравай, о, нищо повече не исках! И най-хүбавите ястия не можеха да заместят онази дүховна наслада, която чүствах. Но правєх това с радост. Много хора обаче не са могли да почувстват үдоволствието от лекия стомах. Когато ядат нещо вкусно, отначало чүвстват някаква наслада, а след това идва чревоүгоднето, лакомията, ядат по много и особено когато са възрастни, чүвстват тежест, и така се лишават от үдоволствието на лекия стомах.

Автор: Св. Пансий Светогорец

Източник: За семейния живот, Глова- том 4

Отчєски съвети

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА ВЪПРОСИТЕ, КОИТО ЧЕСТО СИ ЗАДАВАМЕ

Може ли да се стараем да живеем по заповедите на Бога, честно и порядъчно, но без да вярваме в Нєго?

„Дүшата може да се противи на грєха, но не може без Бога да победи или изкорени злото” (Преп. Макарий Велики)

Вярвам в един висш разум, който не е задължително да бѳде Бог, опитвам се да живея по нравствените заповеди и се надявам на спасението за своята дүша и без вяра в Христос.

„Спасява се само този, който има за глава Христос, а има за глава Христос само този, който се намира в тялото Мү, което е Църквата”. (Блаж. Августин)

“Признаващите възможност за спасение без вяра в Христос, се отричат от Христос и без често да съзнават падат в тежкия грях на богохүлството” (Св. Игнатий Брянчанинов)

Защо е необходимо човек да бѳде кръстен, не е ли достатъчно просто да бѳдем добри и да вършим добри дела?

„Стрүва ми се, че вършешите добри дела, които не водят към Бога приличат на тленните останки на мъртвци – въпреки че са добре облечени, те са безчүствени към прекрасното”. (Св. Игнатий Брянчанинов)

„Ако някой, дори да е добър по дела, но не е получил печата на тайнството, той няма да влезе в Царството Небесно”.

(Св. Кирил Йєрусалимски)

Прощават ли се всички грєхове при Кръщението?

„Изповядвам едно Кръщение за прошка на грєховете...” (Символ на вярата)

Как да се държим, когато ни сполетяват неприятности?

„Каквато и скрѳе да те постигне, не обвинявай никого освен самия себе си, и казвай: Това ми се случило поради грєховете ми”. (Авва Ор)

„За всичко благодаря на Бога! Тези дүми нанасят смъртоносна рана на дявола и във всяка беда доставят на изреклите го най-силното средство за ободрение и үтешение. Не преставайте никога да го произнасяте и наүчете и другите да го правят” (Св. Йоан Златоүст)

Защо когато човек се разболеє, казват, че Бог го е посетил?

„Когато човек е болен, тогава и дүшата мү започва да търси Господа. Затова и вразүмнението е добро, стига само вразүменият да благодари”. (Преп. Ёфрем Сирий)

За какво се изпращат болестите на хората?

„Болестите се изпращат за прошка на грєховете ни, а понякога за смирение на възгорделите се”. „Видях тежко страдащи, които телесните недѳзи като някоя епитимия очистиваха от дүшевните страсти”. (Преп. Йоан Лествичник)

Едни казват, че трябва да се лекуваме при лекар, а други, че трябва да оставим всичко в ръцете на Бога и да не посещаваме никакви лекари?

„Както не трябва да се избягва медицината, така е и нецелесъобразно да полагаме на нея цялата си надежда. Но както се ползваме от опита на земеделците, а за плодовете молим Бога, така и отивайки при лекаря, не преставаме да се уповаваме на Господа”. (Св. Василий Велики)

Как да се избавим от навика да осъждаме другите?

„От какво осъждаме братята си? От това, че не се опитваме да познаем самите себе си. Който е зает с познаването на самия себе си, той никога няма да забелязва недостатъците на другите. Осъждай себе си и ще престанеш да съдиш другите”. (Преп. Серафим Саровски)

Не трябва да се клевети, но ако човек действително е лош, няма и тогава трябва да мълчим?

„Има два случая, в които е позволено да се обсъжда чуждата постъпка, а именно: когато е необходимо да се посъветваш с някон, които имат опит в това, как да се помогне на съгрешилия, и още, когато е нужно да се предпазят другите, които поради незнание могат да бъдат в общение с такъв човек, считайки го за добър. Тогава, както апостола ни съветва трябва да общуваме с него (Второ Солун. 3:14). А който без такава необходимост говори каквото и да е за друг, с цел да го очерни, той е клеветник, даже и да говори истината”. (Св. Василий Велики)

„Който безстрастно говори за греха на брата си, той го прави по две причини: или за да го поправи или за да послужи за наставление на друг. Ако говори на съгрешилия или на друг без такава цел, то го прави за оскърбление или за да се хареса на другия. Такъв Бог ще го изостави и непременно ще падне сам в същото или друго прегрешение и тогава видейки изобличен и үкорен от другите, ще се посрами.” (Преп. Максим Исповедник)

Източник: www.svetiilia.bg

Детски свят

МИЛОСТИВО СЪРЦЕ

Иван беше много добро и үмно дете. Вече в предучилищна възраст, той знаеше да рисүва птички, познаваше буквите и си служеше много добре със стотинките. В джобчето си имаше постоянно по няколко древни монети. Живееше близо до детската градина и сам се привираше ү дома.

Един ден, преди да си тръгне, реши да си купи една вафличка. Много обичаше да си похапва нещо сладничко. Бързо махна лъскавата опаковка и започна да хрупка.

До себе си видя едно бедно дете. То нямаше стотинки да си купи закуска. Иван го съжали. Бръкна в джобчето си, пресметна стотинките. Имаше за още една вафла.

Күпи и я подаде на детето. То се зарадва и веднага започна да хрупка.

- Как се казваш? - запита го той.

- Георги - отговори детето.

- Искаш ли да станем приятели?

- Искам - с радост отговори бедното дете, а очичките му светнаха като две звездички.

Иван и Георги станаха приятелчета. Започна да күпүва винаги по две вафли. Така му беше по-сладко. Веднүж му күпи едно балонче. Георги веднага го надү и много се зарадва, а в сърцето на Иван нещо запя сладка песенчица.

Майка му започна да се безпокон, защото разбираше, че Иван изразходва повече стотинки. Ако той се научи да пилее парите за ненүжни неща, това не е добре. И тя го запита:

- Иване, защо все не ти достигат стотинките? За какво ги пилееш?

- Аз не ги пилея, мамо. Аз ги давам за добри неща - отговори сериозно той.

- Какви са те?

- Күпүвам вафличка на едно бедно дете. Вчера му күпиү балонче. То много се зарадва. Станахүме вече добри приятелчета.

- Радвам се, че имаш милостиво сърце. Когато едно дете има всичко, трябва да мисли и за онези деца, които нямат - каза тя.

Като разбере Иван, че майка му е съгласна с него, помоли я да подари на Георги старото си палтенце, което вече му е тясно. Тя му разреши.

Детето с милостиво сърце е винаги много радостно. Отдалече се познава, защото лицето му става красиво като нежен пролетен цвят.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

15 март † 3 Неделя на Великия пост - Кръстопоклонна. Св. мчк Агапий и 6-те мъченици с него. Гл. 7 үтр. ев. 7 ап. Евр. 4:13-5:6 (с. 329), лит. ев. Мк 8:34-9:1 (Вас. лит.) (Тип. с. 433)

16 март Св. мци Савин и Папа. Св. ап. Аристовүл

17 март Преп. Алексий, човек Божи. Прпмчк Павел

18 март Св. Кирил, патриарх Йерүсалимски. Преп. Анин Чүдотворец (Прежд. лит.) (Тип. с. 436)

19 март Св. мци Хрисант и Дария

20 март Преп. отци, избити в манастира “Св. Сава” (Прежд. лит.) (Вечерта Малко повечерне с Богородичен акатист IV статия) (Тип. с. 436)

21 март Преп. Яков епископ, изповедник (Злат. лит.) (Тип. с. 431)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба” 2, храм „Свети Пророк Илия”

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg